

(ஏறத்தாழ 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் மாலை 4 மணிக்குச் சென்னை பக்கிங்காம்

கால்வாயில் தோணி ஏறி, மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு மாவலிபுரம் சேர்ந்தோம். நானும் என்தோழர் பலரும். வழிப்போக்கின் இடநேரம் இனிமையாய்க் கழிந்தது. எனினும் அப்பொழுத்தோணியைக் கரையோரமாக ஒரு கயிறுபற்றி ஒருவன் இழுத்துச் சென்றமையும், மற்றோர் ஆள் பின்புறமாக ஒரு நீளக் கழியால் தள்ளிச் சென்றமையும் இரங்கத்தக்க காட்சி. அதையும் அங்குக் கண்ணைக் கவரந்த மற்றும் சில காட்சிகளையும் விளக்கி அப்போது எழுதியதாகும் இப்பாட்டு. 1934)

சென்னையிலே ஒரு வாய்க்கால் - புதுச்
சேரி நகர்வரை நீளும்.
அன்னதில் தோணிகள் ஓடும் - எழில்
அன்னம் மிதப்புது போலே.
என்னருந்தோழரும் நானும் - ஒன்றில்
ஏறியமர்ந்திட்ட பின்பு
சென்னையை விட்டது தோணி - பின்பு
தீவிரப்பட்டது வகைம்.

தற்குத் திசையினை நோக்கி - நாங்கள்
சென்றிடும் போது விசாலச்
சுற்றுப் புறத்தினில் எங்கும் - வயெயில்
தவிடும் பொன்னொளி கண்டோம்.
நற்றி வளைத்து முகத்தை - நட்பு
நீரினை நோக்கியே நாங்கள்
அற்புதங் கண்ட மகிழ்ந்தோம் - புனல்
அத்தனையும் ஒளிவானம்.

சஞ்சீவி பர்வதச் சாரல் - என்று
சாற்றும் சுவதி திறந்து
சஞ்சார வானிலும் எங்கள் - சவி
தன்னிலும் நற்றமிழ் ஏற்றி
அஞ்சாறு பக்கம் முடித்தார் - மிக்க
ஆசையினால் ஒரு தோழர்.
செஞ்சுடர் அச்சமயத்தில் - எம்மசைச்
செய்தது தான மிக்க மோசம்.

மிக் முரண்கொண்ட மாட - தன்
மக்குக் கயிறுறையும் மீறிப்
பக்கம் இருந்திடும் சேற்றில் - ஓடிப்
பாய்ச்சிடப்பட்டதோர் வண்டிச்
சக்கரம் போலிருள் வானில் - முற்றும்
சாய்ந்தது சூரிய வட்டம்!
புக்கபெருவெளியெல்லாம் - இருள்
போர்த்தது! போனது தோணி.

Written by

Monday, 25 August 2008 11:42 -

நின்றிருந்தாள் உயர் விண்ணாள்.
வாலிப வணை மதி கண்டான் - மூத்து
மாலையகை கையி லிழுத்து
நாலு புறத்திலும் சிந்தி - ஒளி
நட்சத் திரக் குப்பை யாக் கிப்
பாலுடல் மறையக் காலை - நாங்கள்
பலி புரக் கரை சரேந்தோம்.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt207>